

Beslutningsforslag nr. B 43. Fremsat den 24. januar 1995 af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL)

Forslag til folketingsbeslutning

om begrænsning af Europa-Parlamentets beføjelser

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag til ændring af Maastricht-Traktaten med det formål at begrænse Europa-Parlamentets beføjelser efter følgende retningslinjer:

- a. Den danske regering skal i EU's Ministerråd sige nej til de løfter, som Europa-Kommissionens formand har givet Europa-Parlamentet.
- b. Europa-Parlamentet skal ikke fremover godkende indstillinger om udnævnelse af

formand og medlemmer af Europa-Kommissionen.

- c. Europa-Parlamentet skal ikke fremover have beføjelser til at ændre EU's budget.
- d. Europa-Parlamentet skal ikke fremover have mulighed for at fremtvinge ændringer af EU-lovgivning.
- e. For fremtiden skal EU-kommissærerne udpeges af de nationale parlamenter.

Bemærkninger til forslaget

Med Maastricht-Traktaten fik Europa-Parlamentet på flere punkter udvidet sine beføjelser. Det står i dag klart, at Europa-Parlamentet nu kæmper en energisk kamp for at opnå en fundamental ændring af magtfordelingen i EU med henblik på at flytte tyngdepunktet væk fra EU's Ministerråd og over til Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet. Dermed søger Europa-Parlamentet at få gjort Europa-Kommissionen til en rigtig regering og sig selv til et rigtigt parlament, der giver love, vedtager finanslove og bestemmer, hvem der må danne regering. Dermed søger Europa-Parlamentet aktivt at udvikle EU til en stat, en overnational forbundsstat.

Det står klart, at der er indledt en forfatningskamp, der handler om at fratage de nationale regeringer og parlamenter kontrollen med EU-lovgivningen.

Dette er efter Enhedslistens opfattelse en fuldstændig uacceptabel udvikling, som nu må stoppes. Dette indebærer som et første skridt, at Danmark skal nedlægge veto mod den aftale, som Europa-Kommissionens formand Jacques Santer vil indgå mellem Europa-Kommissionen, Europa-Parlamentet og Ministerrådet. Aftalen går ud på, at Europa-Parlamentet skal have øgede beføjelser. Det handler bl.a. om, at Europa-Kommissionen skal forpligte sig til at trække forslag tilbage, som Europa-Parlamentet forkaster, og at Europa-Kommissionen skal rette sig efter ændringsforslag stillet af Europa-Parlamentet.

En aftale af denne art er reelt en ændring af Unionstraktaten. Kun medlemslandene har beføjelse til at ændre Traktaten, og det kan kun ske, hvis samtlige medlemslande ratificerer en traktatændring. Danmark har altså vetoret i denne sag.

Ifølge Information d. 18. januar 1995 siger Peter Vesterdorf, ekspert i EU-ret, at aftalen er i strid med Unions-Traktaten. Han siger, at selv om regeringerne i Ministerrådet godkender aftalen, vil den stadig være i strid med Unions-Traktaten. Regeringerne kan

ikke ændre de beføjelser, Traktaten giver de enkelte institutioner. Det kan kun medlemslandene, som er Traktatens herrer.

I første omgang foreslås derfor fem begrænsninger af Europa-Parlamentets beføjelser.

For det første må Danmark i EU's Ministerråd erklære aftalen ugyldig og nedlægge veto imod den.

For det andet er det ud over al tvivl bevist, at Europa-Parlamentet bruger sin ret til at godkende eller afsætte Europa-Kommissionen til at forsøge at aftvinge Europa-Kommissionen indrømmelser. Det vil sige, at Europa-Parlamentet bruger sine beføjelser som våben i en regulær forfatningskamp. Denne kamp har ikke som mål at svække Europa-Kommissionen, tværtimod. Målet er at få skabt et billede af Europa-Kommissionen som en rigtig regering, der står over for et rigtigt parlament. Dette er ikke acceptabelt.

For det tredje har Europa-Parlamentet for nylig ændret Ministerrådets budget for 1995. Nu er det muligt, at Europa-Parlamentets budgetændring på et senere tidspunkt bliver underkendt af EF-Domstolen, men der bør skabes fuldstændig sikkerhed for, at Europa-Parlamentet ikke kan tiltage sig selv bevillende myndighed.

For det fjerde har Europa-Parlamentet med Maastricht-Traktaten fået adgang til at gribe ind i Ministerrådets behandling af direktiver m.v. Også disse rettigheder bruges af Europa-Parlamentet som redskab til at øge sin indflydelse. Heller ikke dette er acceptabelt.

For det femte bør hele debatten føre til en ny overvejelse om bedre demokratisk kontrol med udnævnelsen af EU-kommissærer. JuniBevægelsen har peget på, at dette kunne sikres ved at lade de nationale parlamenter udpege kommissærerne. Dette kan være et godt skridt til flytte magt væk fra EU-institutionerne og tilbage til de nationale parlamenter, der så vil kunne stille krav til kommissærerne.